

ville bringe dem i Overensstemmelse med de Bestemmelser, som gælde for Købstadkommunerne. Det forekommer nemlig mig, at det som Følge af den Stilling, disse Kommuner indtage over for Amtsrepartitionsfondene, idet de overfor dem betragtes som Sognekommuner, og da de desuden ved Amtsraadsvalg deltage i Valget af Amtsraadsmedlemmer, er urigtigt at unddrage dem fra det Over-tilsyn, som Amtsraadet efter min Mening maa have med den Maade, hvorpaa de styre deres Sager. Paa dette Punkt er det, at det her foreliggende Forslag gaar en anden Vej. Det indeholder nemlig ingen som helst Bestemmelse om, at Amtsraadet faar Indseende med, paa hvilken Maade disse Kommuner styre deres Sager; men derimod ville de jo i Righed med Købstadkommunerne komme til at jortere direkte under Indenrigsministeriet. I det Forslag, som var forelagt i 1868—69, gif Regeringen, som jeg antydede, en anden Vej, idet man den Gang gif ud fra, at de burde jortere under Amtsraadene, som burde have Indseende med, hvorledes de styrede deres Sager. Ganste vist gif Landstingets Udvalg en anden Vej, idet det mente, at det vilde være rigtigst at gaa den Vej, den nuværende Indenrigsminister foreslaar; men da Udvalgets Forslag kom til anden Behandling i Landstinget, vedtog Landstinget Forslaget næmest i Overensstemmelse med det Forslag, der var forelagt af Regeringen. Til Trods for, at Landstingets Udvalg gif en anden Vej end Regeringen, saa at man skulde have antaget, at Landstingets Udvalgs Stilling ogsaa vilde være Landstingets Stilling, viste det sig dog, da det kom til Afstemning i Landstinget ved anden Behandling, at det første Hovedpunkt blev forkastet med et stort Flertal, nemlig 30 Stemmer imod 7. Man her jaledes, at ikke alene den højtærede Indenrigsminister, men ogsaa Landstinget var enigt om, at naar disse Kommuner skulde bevare deres Stilling over for Amtsrepartitionsfondene, burde man ogsaa stille dem under en Kontrol af Amtsraadene. Forslaget kom derefter til Folketinget og blev Genstand for en første Behandling og Overvejelse i et Udvalg, der ogsaa naaede til at afgive en Betænkning, der væsentlig var i Overensstemmelse med Landstingets Udvalgs Stilling; men Forslaget kom ikke til anden Behandling i Folketinget og som Følge deraf fik Folketinget ikke den gang taget Stilling til Sagen. I 1893—94 blev Forslaget forelagt i Folketinget, der dog dengang ikke kom ret vidt i sin Overvejelse af dette Spørgsmaal. Det blev ganste vist henvist til et Udvalg; men dette Udvalg henstillede til Ministeren at indhente Erkla-

ringer fra de kommunale Raad i disse Handelspladser, og disse Erklæringer kom først til Udvalget i Slutningen af Marts Maaned, hvorfør Forslaget ikke blev fremmet i denne Samling. I 1894—95 blev Forslaget forelagt paa ny i dette Ting; der blev da nedsat et Udvalg til at overveje Sagen, og det viste sig saa, at der i dette Udvalg paa 11 Medlemmer var et Flertal paa 9 Medlemmer, som vare enige om at fremme Forslaget i den Retning, som det var foreslaet af Regeringen i 1868—69, ganste vist med den Endring, at man, foruden at man gif over til at ville have Amtsraadene til at staa som overordnede Myndigheder i disse Kommuner, tillige mente at burde indrømme disse Kommuner Ret til selv at vælge deres Formænd. Man fandt dengang, at man, naar man i øvrigt skulde bringe disse Kommuners Styrelse saa nær i Overensstemmelse med Landkommunallovens Bestemmelser, som Forholdene tillode det, da ogsaa burde give dem den samme Ret til selv at vælge deres Formænd, som man har i Landkommunerne. Udvalget naaede ogsaa til en Konference med den højtærede Minister om denne Sag. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale den højtærede Ministers Stilling i selve Udvalget, men allerede det, at han ikke har fundet sig foranlediget til paa ny at fremlægge Forslag derom i Folketinget tyder paa, at den højtærede Minister ikke har været særlig tilfreds med den Stilling, Udvalget har indtaget. Jeg tror, at dette er Grunden til, at Ministeren har fundet det rigtigst denne Gang at gaa først til Landstinget, men jeg vil meget betvivle, at den højtærede Minister vil have mere Held med sig ad denne Vej. Jeg tror ikke, at der efter den Stilling, Udvalget indtog i 1894—95, er stor Sandsynlighed for, at Folketinget vil fravige det Standpunkt, som der var saa stort Flertal for den Gang i Udvalget. Naar derfor Ministeren vil have Haab om at gennemføre et saadant Forslag, forekommer det mig, at han maa være forberedt paa at gøre Folketinget Indvimmelser i den Retning, jeg her har antydet. Det er efter min Opfattelse de Hovedbetragtninger, der have været gældende i Udvalget i de to Samlinger, i hvilke jeg har haft Beslighed til at være Medlem af Udvalget. Det var det, jeg gerne vilde have Lov at fremføre her ved Sagens første Behandling til Overvejelse for det eventuelle Udvalg, idet jeg antager, at Sagen vil blive henvist til et saadant. Jeg skal herefter ikke komme ind paa en Omtale af de enkelte Paragraffer eller paa den Stilling, som Udvalget indtog til de enkelte Paragraffer. I de Udtalelser, jeg allerede her er fremkommen